

ἰδῆ τὴν πόλιν μιν. Ὅλα ταῦτα μὲ θάλλουν εἰς κίνδυνον νὰ φανῶ καταφρονητὴς τοῦ δῶρου του.

Σ' εὐχομαι νὰ ἐπάρης ἀπ' αὐτὴν ταθάκον ἑκατονταστής.

3 Ἰανουαρίου, 1824 Ὁ φίλος ΚΟΡΑΗΣ.

Μὴ κοινωνήσης ὅσα σὲ γράφω εἰς κανένα.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΕΠΙΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

« Φροντίδες πῶς δεύτεραι σοφώτεραι », εἶπεν ὁ σικανικὸς φιλόσοφος (1), καὶ τῆς σοφωτάτης ταύτης γνώμης τὸ ἀναμφήριστον καὶ πραγματικὸν ἐπὶ τῶν ἰδίων ἑκαστος ἔργων ἀρμοζόμενον βλέπει ὅσαι ἡμέραι τε καὶ ὥραι.

Τῷ παρελθόντι ἔπει ἐξεθέμην ἐν τῇ *Πανδώρα* (2) διορθώσιν παλαιοῦ τινος ἐπιτυμβίου ἐπιγράμματος τῶν βυζαντινῶν χρόνων, σωζομένου ἐν τῷ νῦν τῆς κατὰ τὸ χωρίον *Κουρσουλοῦ* (τῶν Ἐλεγμῶν) τῆς Βιθυνίας κειμένης ἱερᾶς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἀβερκίου ἐνθα, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ δευτέρῳ στίχῳ φερομένου ἐπιθέτου: *Κομνηνοφύς*, ἀναγνωστέον ἔκριναι: *Κομνηνοφύτος*, κατὰ τὸ παρὰ Κωνσταντίνῳ τῷ Μανασσῆ: « *Πορφυρόφυτος κλάδος*. » Τὴν τοιαύτην γοῦν ἀνάγνωσιν ἐπταισμένην κτιδῶν νῦν προάγομι ἐπιδιορθῶσαι. Ἀναγνωστέον τοίνυν: *Κομνηνοφύτης*, ὡς εὖρον γεγραμμένην τὴν λέξιν καὶ ἐν ἄλλοις ἰάμβοις, ἀναφερομένοις εἰς τὴν γενεαλογίαν τῆς Θεοδώρας Ῥζούλαινας Πρωτοδουκισσῆς, ἀδελφῆς τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ Παλαιολόγου, τῆς δειμαμένης ἑνα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ναῶν τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου οἶον (στίχ. 5):

Ἡ κλήσις οὖν μοι ταγχάνει Θεοδώρα,
Καντακουζηνή καὶ Παλαιολογίσσα [γρ. γίνα],
Κομνηνῆ, Ραούλαινα' πρὸς δὲ τοῖς, ἔστυν
Καντακουζηνῶ θογάτρῳ Ἰωάννου,
Κομνηνοφύτος Ἀγγέλων ὑμνουμένου [γρ. κων], καὶ.

Ὡσαύτως καὶ ἐν ἄλλοις πάλιν (στίχ. 13):

Κομνηνοφύτος Ἀγγέλων ὑμνουμένων.

Τοὺς δὲ στίχους αὐτοὺς, σὺν τῷ ἠρωελεγεῖῳ ἐπιγράμματι τῷ εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἀποστόλου Ἀνδρέου, ἐκ τοῦ Θουναίου λεγομένου χειρογράφου τεύχους

(1) Εὐρ. ἱστορ. στίλ. 436.

(2) Τόμ. ΙΣΤ', σελ. 284.

λαβῶν ὁ πολυκλεῆς Δουκάγγιος ἐξέδωκεν ἐν ταῖς εἰς τὸ τοῦ Ζωναρᾶ Χρονικῆν Ἱστορικαῖς Σημειώσεσιν αὐτοῦ (1).

Ἀναγνωστέον ἄρα τοῦ ἐπιγράμματος ἐκείνου τὸν στίχον οὕτω:

Κομνηνοφύτης, φρετῶν πασῶν τύπος.

Ἐκ Πάτμου.

Ι. ΣΑΚΚΕΛΙΩΝ.

ΠΟΙΝΑΙ ΕΝ ΠΕΡΣΙΑ. Τὰ δικαστήρια ἐν Περσίᾳ εἶναι ὡς ἔγγιστα ἐν ἡ καταστάσει ἦσαν καὶ πρὸ δύο ἢ τριῶν αἰώνων. Ὁ ἀνώτατος ἄρχων εἶναι καὶ ἀνώτατος δικαστής, ἔχει ἐξουσίαν ζωῆς καὶ θανάτου ἐπ' ἀπάντων τῶν ὑπκόων του· πλὴν δὲ τινῶν παραχωρήσεων, ἃς ὀφείλει εἰς τὴν τοῦ κλήρου ἐπέμβασιν, οὐδὲν τὸν ἐμποδίζει εἰς τὴν ἐξάσκησιν τούτου τοῦ πατριαρχικοῦ, ὡς τινες λέγουσιν, ἀξιωματός. Ἐπειδὴ δὲ δὲν δύναται νὰ δικάζῃ πάντας μόνος, παραχωρεῖ ἐν μέρει τὴν πληρεξουσιότητα αὐτοῦ εἰς τὸν σελ-ούλ-ισλάμ (ἀρχηγὸν τῶν πιστῶν), εἰς τὸν καδὴν, τὸν μουφτὴν, τὸν μολλὰν κλπ. Οἱ δικασταὶ οὗτοί εἰσιν ἴσοι, μεθερμηνεύουσιν ἐλευθέρως τὰς ἀληθείας ἢ τὸ Κοράνιον. Οἱ δολοφόνοι δίδονται πολλάκις εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος, οἵτινες τοὺς βασανίζουσι κατὰ βούλησιν· αἱ ποιναι, εἰς ἃς καταδικάζουσι τὰ δικαστήρια, εἰσὶ ποικίλαι· στρέβλωσις, ἀκρωτηρίασις, ἐξόρυξις τῶν ὀφθαλμῶν, καρατομία, μαχαίρωσις, ἀγχόνη, ἀνασκολοπισμός, διαμελισμός· αἱ ἐλαφρότεραι ποιναι εἰσὶν, ἡ μαστίγωσις, ὁ ραβδισμὸς καὶ ὁ κύφων (carcan, χαρχάλι), τὸ ὅποιον εἶναι καὶ σήμερον, ὅποιον ἦτο εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Charetin (Γάλλου συγγραφέως), ἦτοι τρίγωνον σχηματιζόμενον ἐκ τριῶν τεμαχίων ξύλου κερρωμένων τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου. Ὁ λαίμαδος περιφύεται μεταξὺ αὐτῶν, μὴ δυνάμενος νὰ στραφῆ, τὸ ὀπισθεν τεμάχιον καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰσὶ 40 δακτύλων μήκους, τὸ δεξιὸν ἔχει τὸ διπλάσιον σχεδὸν μήκους, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀπίου ἐγκλείουσι τὸν καρπὸν τῆς χειρὸς ἐντὸς τεμαχίου ξύλου ἡμικυκλεειδοῦς, ὅπου κρέμαται ὡς ἐν ἀρπάγῃ· καὶ ἐπειδὴ ταχέως ὁ βραχίον μὲχρι πόνων ἀποκάμνει, ἐπιτρέπουσι τῷ καταδίκῳ νὰ στρεφθῆ ἐπὶ ράβδου ἢ κρατεῖ διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς. Ἡ μηχανὴ αὕτη εἶναι χονδροειδῆς καὶ ἄτεχνος.

(1) Σελ 33 τῆς ἐν Παρισ. ἐκδόσεως.

ΓΡΗΦΟΣ.

